

Tallinn Forelli 10, Peterburi tee 52a
Tartu Ringtee 4; **Pärnu** Papiniidu 19
www.varrikeskus.ee

► **Rademari kauplus**
Tartu "Taskus": pisut tava-
päratut pinnakäsitlust.

Fotod: Priit Pöldme

Äp
Teet Reier
teet.reier@aripaev.ee

Priit Pöldme elukutsevalik ei olnud lapsepõlvest kujunenud selge soov. "Vanem vend ütles, et õpi ikka arhitektiks, see on universaalsem eriala kui sisearhitektuur ja on rohkem võimalusi," naerab Priit. "Samas on kool ja praktiline elu nüüd näidanud, et sage li ühte patta pandavad arhitektuur, sisearhitektuur ja disain on vägagi erinevad erialad, oma spetsiifilise koolitusega ning erinevamate rõhuasetustega."

Lihtsustatult ja kujundlikult võib öelda, et kui arhitekt teeb linnaruumi sobiva ehitise ning disaineri konkreetse ruumi kontekstist sõltumatu eseme või toote, siis sisearhitekt seob need tervikuks, luues omalt poolt ehitisele siseruumi meeleolu.

Nii seotakse erinevad disainerite loodud elemendid ja tooted ning projekteeritakse ja vajadusel juurde erinevaid elemente, alates mööblist.

"Koolipõlves olin pikalt ka merendusega seotud. Esimene kanne minu tööraamatus pärinebki mootorpurjelaeva Juku, kus olin paar suve bootsmaniks," lausub Pöldme. "Nii tekkiski päris tõsine vaagimine, et kas Nahhimovi-nimeline mere-

akadeemia Peterburis või Eesti Kunstiakadeemia."

"Samas meeldis mulle aga väga igasugune käeline tegevus. Keskkooli päevilt on sügavalt meelde jäänud tööõpetuse õpetaja Alfred Raadik, Eesti laskurkorpuse veteran ja tollaegne suur rahvatantsu aktivist. Tema tundides sai nii mõnigi kord proovida näiteks midagi restaureerida," räägib Priit.

Meisterdada on tõesti mõnus

"Eriti kirkalt on meelde jäänud seik aastast 1987 või 1988, kui Raadik andis mulle ülesande korda teha eestiaegne laualipu varras ja puuduva tornipitsiga puust Toompea torni, mille ma sinna juurde nikerdasin. Töö koosnes treimimisest ning hilisemast hambapuuriga graveerimisest ja nikerdamisest, seda kõik üliväikeses mõõdus. Kui asi valmis oli, panime sinna lipu ning ühe väikese lipu sain töö eest ka endale kingituseks, sellele tegin hiljem ise varde juurde. Seda emotsiooni on tänapäeval raske edasi anda," meenutab Pöldme.

"Raadikult on meelde jäänud ka ütlus, et teate, poisid, sõda on üks kole asi ja sellest ei taha ma midagi rääkida. Nii ei teinudki ta sellest kunagi rohkem juttu."

Kunstiakadeemiast ala-

tes läks aga kõik oma loogilist teed pidi.

"Lõputööks tuli mul luua ühe tollaegse maineka ehitusfirma objektile siselahendus. Kui ma olin juba alustanud, tuli aga teine, lõputööks ideaalne pakkumine. Selleks, et auga kitsikusest välja tulla, tuligi kiirelt oma sisearhitektuurbüroo luua," räägib Priit.

Praeguseks on sisearhitektuurbüroo "Joonprojekt" tegutsenud juba viisteist aastat.

"Ühe kasuliku õppetunni sain ma kooli ajal, kui töötasin Raul Vaiksoo juures arhitektuurbüroos R-projekt. Seal oli nimelt käimas koridori remont ja mulle jäi ülesandeks sellele uus väljanägemine anda," meenutab Priit.

"Siis juhtuski selline asi, et Vaiksoo juhtus kord poolikut tööd kaema ja see ei meeldinud talle teps mitte. Pärast, kui kõik oli kenasti valmis ja aktsendid paigas, ta küll vabandas ja tunnistas tulemuse heaks."

Poolikut tööd küll näidata ei tahaks

Siit moraal, et kunagi pole hea hinnata või näidata tellijale poolikut tööd, kus on massiliselt segavaid asju: ehituspraht, paberid põrandate kaitseks maas, pinnad tolmuks jne. Siis tekibki telli-

jas kõigepealt tunne, et kohe tuleks midagi muutma hakata, ootamata ära korrektselt viimistletud lõpplahendust.

Teine, aastatega tulnud tarkus on seegi, et igal tööol kindel hind. "Mäletan neid tegelasi, kes pakkusid, et teeksime mõnele objektile pea muidu sisearhitektuurse lahenduse, väites, et see saab olema suure-suure keti esimene lüli. Seni pole nendest ühestki asja saanud. Mina keeldusin ning ei märganud edaspidi ka nende lubatud megakettide sündi," lausub Pöldme otsustavalt. "Kui sa oled aga juba kord sellisele libedale teele asunud, siis pärast on seda nn õiglast tassa juba pea võimatu kätte saada."

Seda, et Eestis oleks ühel sisearhitektil kitsavõitu, Priit ei arva: "Olen ikka vaadanud neid, kes ütlevad, et Eestis on kitsaks jäänud ja tuleb laia maailma vallutama minna. Mõne aja pärast jõuavad nad aga pea kõik kodumaale tagasi. Eesti positiivne olukord, kus noortel on võimalik nii vabalt areneda ja tegutseda, luua oma väike büroo, on muu arenenud maailma kontekstis vägagi ekstreemne. Meil on tegemist projekterijate eldoraadoga, eriti veel paar aastat tagasi, see olukord on praeguseks muidugi veidi muutumas."